

Kristna
synskadades
förening

Nr 2, 2011
Årgång 103

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

På väg

Enar och Kerstin Olsson väntar på en båt i Omodalen, för att fara vidare efter en konferens där. Läs intervjun med vår tidigare verksamhetsledare, där hon berättar både om sådant som varit och vad hon hoppas inför framtiden. Sid 6 och framåt.

Vi berättar också om vad bibliodrama är. Sidan 3.
Betraktelsen är skriven av Roland Egegren Sidan 4.

Från verksamhetsledaren

Frihet, det är något alla önskar sig men som alla inte har, något att vara tacksam över om man har den, något värt att kämpa för om man inte har den. Om inte förr så har nog många av oss blivit varse detta när varje nyhetsinslag sedan slutet av januari och nu i februari rapporterat om folkmassornas demonstrationer för frihet på Frihetstorget i Kairo. Även om det ännu är ovisst hur landets styre ska bli så ledde folkets kamp slutligen till sitt första mål.

Som folk i Sverige har vi nu levt i frihet så länge att det kan kännas oerhört avlägset att det skulle vara på annat sätt. Att vara glad över den demokratiska friheten tror jag därför också är avlägset, det finns ju så mycket att klaga på och som vi skulle vilja se förbättring på. Fastän vi är fria, fria att påverka hur vårt land ska styras och ordnas, fria att föra fram våra åsikter, fria att vara med i vilka föreningar vi vill, fria att vara med i vilken kyrka vi vill eller att inte alls vara med i någon kyrka, så kan vi som individer ändå känna oss ofria. Omständigheter, kontakter och olika relationer vi omges av påverkar och

inskränker på friheten.

När Jesus uttalade sig för första gången om sig själv i sin hemförsamling, enligt evangelieskrivaren Lukas, så gjorde han det inledningsvis genom ett citat ur profeten Jesajas bok: *"Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren."* (Luk 4:18-19). Dessa ord kan vi gärna upprepa, i synnerhet vi som tror på vad Jesus säger, och låta dem påverka oss till glädje! Jag tror på att dessa ord gäller konkret, att Jesus vill frihet för alla folk och länder och konkret kan vara med så som vid demonstrationerna i Egypten och hjälpa till frihet. Jag tror också att Jesus kan göra oss synsvaga och blinda seende. Men, jag tror också detta kan gälla mer indirekt, fast inte desto mindre betydelsefullt för det. Den vars ögon är blinda kan till exempel ibland ändå se, höra, förstå, eller hur vi väljer att uttrycka det, på samma sätt som den som har full ögonskärpa inte med självklarhet ser allt, uppmärksammar eller

Innehåll	sidan
Från verksamhetsledaren.....	2
Medlemsnytt.....	3
Att läsa Bibeln med hela kroppen.....	3
Lyssnar till Andens signaler.....	4
Testa dina bibelkunskaper.....	5
Tänkvärda ord.....	5
-Det är spännande att se vad som händer! Intervju med Kerstin Olsson.....	6
Läsvärt.....	11
Svar på bibelfrågorna.....	11
Till sist.....	12
Redaktionsruta.....	12

upptäcker allt. Jesus kan få den som fysiskt eller till medvetande är blind, att se, se människor, livs-
ning, Gud till viss del. Jesus kan också få oss att känna frihet i vårt inre, istället för tvång, nedtyngdhet och otillräcklighet.

Gläd dig alltså åt den frihet du har och ge inte upp utan kämpa för att få den frihet du längtar efter och behöver! Och låt inte bli att låta Jesus vara med och hjälpa dig i detta!

Tina Hanson

Medlemsnytt

Nya stödande medlemmar:

Bernth Antonsson, Jönköping

Elisabeth Mattila, Nässjö

Lars-Åke Skagegård, Uppsala

Att läsa bibeln med hela kroppen

Bibliodrama är ett nytt ord som kommit in i den kristna vokabulären. Vid Syskonbandets kurshelg i Härnösand är det annonserat, men vad är det? Jag ringde upp vår medlem Ann-Christine Folke och frågade henne.

-Det är lite svårt att förklara, men man kan väl säga att bibliodrama är ett sätt, en metod att läsa Bibeln med hela kroppen, svarar Anki.

När man säger drama tänker man ofta på teater, att man övar in repliker som man sedan spelar upp. I kyrkorna har vi ofta påskspel eller julspel. Men bibliodrama är något annat, det är mer som spontanteater, ett drama man som grupp skapar för stunden.

Skapa förståelse för bibelordet

-Bibliodrama har ett släktskap med psykodrama, men är inte samma sak, fortsätter Anki. Det är inte terapi, även om det kan fungera terapeutiskt. Men det handlar om att man gemensamt arbetar med en bibeltext. Man tar sig olika roller, och det behöver inte bara vara människor. Om man arbetar med den tomma graven kan till exempel några vara kvinnorna som kommer till graven, någon ängel och någon stenen som är bortrullad. Det här gör att man kan se på bibeltexten på nya sätt.

-Tolkningen av bibeltexten blir ganska fri när man gör så här, fortsätter hon. Men det är ett sätt att få fler dimensioner av texten och av tron.

Distansutbildning

Anki fick kontakt med bibliodramat då hon gick sin diakonutbildning på Lidingö folkhögskola. Under utbildningen hölls en temadag om detta och Anki blev helt fascinerad. När hon fick veta att det fanns en två-årig distansutbildning i bibliodrama nappade hon direkt. Nu är hon i slutspurten av kursen och hennes medverkan i Syskonbandets helg i Härnösand 18-20 mars är en del i hennes utbildning. Eftersom hon själv är entusiast hoppas hon att många kommer dit och vågar testa det här sättet att närma sig Bibeln.

Tidningen Syskonbandet lovar återkomma med rapport därifrån.

Kerstin Arnesson

Lyssna till Andens signaler

Människan är en fantastisk skapelse! Ju mer man får lära sig om kroppen och dess olika organ, desto mer förundrad blir man. Kroppen har dessutom organ som gör att vi kan fungera psykiskt: örat, ögat, näsan och huden tar emot och förmedlar intryck som förvandlas till psykiska upplevelser med hjälp av hjärnan. Och hjärnan ja, den gör ju bland annat att vi kan känna, tänka och vilja.

När vi då tänker, tänker vi ibland på vår existens: Varför finns vi? Vad är meningen? Finns det något bortom eller ännu djupare än det vi kan registrera med våra sinnen? Då kommer vi på, att det finns något verkligt centralt i vårt väsen som söker, inte i första hand, svar på svåra frågor utan som söker en gemenskap, en kärlek som är större och verkligare än den vi finner i "sinnesvärlden".

Både kroppen och psyket får – förhållandevis – mycket uppmärksamhet och vård i vårt samhälle. Vi har sjuk- och friskvård. Det finns gott om "må-bra-böcker" och hälsoprofeter. Det är bra. Men det är nog inte så ofta som det där allra innersta i oss får den vård eller uppmärksamhet som det skulle behöva.

Det allra innersta och djupaste skulle vi kunna kalla ande. I Paulus första brev till församlingen i Thessalonike står det i kapitel 5 och vers 23: "Må han som är fridens

Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela och oskadda, så att de är utan fläck när vår herre Jesus Kristus kommer..."

Ofta när det står "ande" i Bibeln menas Guds Ande. Men inte alltid. Rom 8:16: "Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn". Den första är Guds heliga ande. Den ska vittna tillsammans med vår ande, som finns i vårt väsen. Detsamma gäller när Jesus säger, att de som är "fattiga i anden" är saliga (Matt 5:3) eller att "anden vill men kroppen är svag" (Matt 26:41). "Vem utom anden i människan vet vad som finns i människan?" (1 Kor 2:11).

När kroppen mår bra och psyket är sunt skall vi vara tacksamma för det. Men hur är det med anden? Enligt orden i brevet till thessalonikerna bör hela människan bevaras hel och oskadd.

När man talar om hälsa finns risken, att det uppfattas som en sorts värdering, att hälsa ger oss värde. Om det vore så, så vore vi olika mycket värda, därför att vi har fått olika mått av hälsa. Så är det *inte!* Alla människor – oavsett sjukdom, handkapp eller vad det kan vara – är lika mycket värda! Men vi har ett ansvar för att vårda den kropp, det psyke och den ande vi fått efter den förmåga vi har.

Här vill jag gärna framhålla vikten av att vårda det andliga livet, an-

den inom oss. Hur gör vi det? Det första är att du bejakar "anden" inom dig, tar på allvar att det i ditt väsen finns något viktigt som är vänt till Gud och som längtar efter honom.

Sen är det av stor betydelse, att du lyssnar till "andens signaler". Du har säkert hört att det är viktigt att "lyssna till kroppens signaler". När kroppens signaler att något inte är som det ska vara, då gäller det att ta de signalerna på allvar, ändra beteende eller söka vård. Även anden i oss ger signaler när inte allt står rätt till. Det kan vara väldigt olika signaler för olika människor: allt ifrån en stilla dragning inåt ditt centrum, en tomhetskänsla, längtan efter verklighet eller mening, till olika starka skuld känslor.

Nonchalera inte sådana känslor och döva dem inte med kroppsliga eller psykiska åtgärder. Det är troligen anden i dig som är berörd. I Bibelns sista bok, Uppenbarelsebokens kapitel 3 vers 20 står det: "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig".

Den uppståndne och överallt närvarande Jesus står vid dörren till ditt innersta, det som egentligen är du och "bultar", alltså vill göra dig uppmärksam på att Han är där, därför att Han älskar dig och vill dela livet med dig. Att ta emot Honom är det första steget till andlig hälsa.

Roland Egegren

Testa dina bibelkunskaper

Här kan du testa dina (eller varför inte andras?) bibelkunskaper. Svaren finns på sidan 11

Fråga 1

Hur många bibelböcker i Gamla testamentet har namn efter profeter vars namn börjar på J?

Fråga 2

I den senaste svenska bibelöversättningen (Bibel 2000) har man lagt till tolv böcker mellan Gamla och Nya testamentet. Vad kallas de böckerna med ett gemensamt namn?

Fråga 3

Efter tillägget ovan finns numera en bibelbok i två versioner. Vad heter den?

Fråga 4

I Nya testamentet finns en rad brev från Paulus. Men det finns fyra andra brevskrivare som också har brev där. Vad heter de?

Fråga 5

Psalm 23 i Psaltaren brukar anses som en av de allra mest älskade psalmerna. Hur börjar den?

Svaren hittar du på sidan 11.

Tänkvärda ord

Vår medlem Maud Lindberg har skickat följande tankeväckande ord som hon vill dela med sig av.

Tag Bibeln med

tag Herrens ord

som lots, kompass och ljus ombord

då går det väl

då når du fram

om färden än bli prøvosam.

Kerstin Olsson om fram
**-Det är spännande
att se vad som**

*Kerstin och Enar Olsson
der. Till vänster på promenaden
Omodalen. Till höger på promenaden
Nagaland .*

Vid årsskiftet slutade Kerstin Olsson sin anställning som verksamhetsledare i Kristna Synskadades Förening, Syskonbandet.

Nu går hon vidare, fast hon vet inte riktigt vart. Under våren räknar hon med att avsluta sina studier och så är en resa till Etiopien inplanerad. För övrigt vet hon inte vad som ska ske.

-Vi får se vad som händer, det är jättespännande! säger hon. Kerstin och jag har avtalat tid då vi ska talas vid i telefon. Hon berättar att inför vårt samtal har hon tittat igenom en del gamla nummer av Syskonbandet.

-Och då tänkte jag, hur kan man vara så dum att man säger upp sig från Syskonbandet, säger hon.

Men så tillägger hon att var sak har sin tid. För hennes del var det dags att gå vidare nu.

-Jag är oerhört tacksam för tiden

på Syskonbandet, säger hon. Den har berikat mig på många sätt. Inte minst alla de människor jag mött och fått lära känna. En del av dem finns ju inte längre ibland oss. Så många fina människor jag träffat, och jag gläds också över de unga vuxna som nu går in och tar ansvar i föreningen, det är roligt att se. Jag har lärt mig mycket de här åren och har många goda minnen. Tänk 100-års jubiléet och alla inbjudna gäster. Sen är jag också glad att det nordiska samarbetet återupptagits.

Född i Burundi

Ja, det har hunnit hända en del under de år Kerstin jobbat i föreningen. Men om vi ska berätta lite om henne själv är det kanske lika bra att ta det från början.

Kerstin Stenlund, den yngsta bland tre systrar, föddes i Burundi, eftersom hennes föräldrar var mis-

ntiden:

nande om händer!

åker gärna till olika län-
enad med nya vänner i
besök på en bibelskola i

sionärer där.

-Jag var sex år när vi kom till Sverige, så jag behövde aldrig gå i internatskola, berättar hon.

De första åren bodde familjen i Stockholm. Men när Kerstin började sexan flyttade man till Motala.

-Problemet för mig var när jag kom till en ny skola. Första dagen frågade läraren var jag var född, och när jag berättade det drog han fram stora Afrikakartan. Jag kände att jag blev stämplad från början. Pappa var direktör på en spadfabrik, vi var pingstväänner, jag kom från Stockholm, man kunde skrivit "fel" på hela mig.

Det blev ett par tuffa år, i sexan och sjuan upplevde Kerstin hur hon blev mobbad för sin tro. Samtidigt var hon inte säker på att hon verkligen trodde. Men när hon var i 14-års åldern gjorde hon en upplevelse av Gud i en gudstjänst.

-Sen dess har Gud alltid varit en

bottenresonans i mitt liv, det har funnits jobbiga perioder, men jag har aldrig upplevt att Gud lämnat mig.

Kerstin bodde kvar i Motala tills hon gått ut gymnasiet. Därefter gick hon en termin på u-landslinjen på Kaggeholms folkhögskola. Efter det flyttade hon till Jönköping för att studera till mellanstadielärare. På lärarhögskolan gick även en viss Enar Olsson, men det var inget Kerstin lade märke till förrän sommaren 1972, då de båda åkte på Europakampanj* till England. Efter den hittade de varandra. Året därpå gifte de sig. Enar arbetade som lärare, men när Kerstin blev klar var det svårt att få tjänst. Den första lärartjänsten hon fick var som lärare på barnpsykiatri i Jönköping.

-Det var jätteintressant att få vara lärare för barnen där, jag lärde mig väldigt mycket.

Bibelskola i England

Men även om det var roligt att arbeta som lärare bestämde sig makarna Olsson för att dra vidare. De magasinerade sitt bohag hos Enars föräldrar på Hönö och åkte till en bibelskola i England, där de läste missionskunskap en termin. Efter skolan åkte de till Afrika och besökte under två och en halv månad fem länder, Kenya, Tanzania, Rwanda Burundi och Zaire.

-Jag ville visa Enar min uppväxt, förklarar Kerstin.

Hon berättar att det hon kände igen från Burundi var dofterna och vissa speciella hus.

-Men jag hade ingen känsla för avstånd, säger hon med ett skratt.

Tillbaka i Sverige visste de inte vad de skulle göra eller var de skulle bo. Men det fanns en lärartjänst i Eskilstuna och ett vikariat i Strängnäs som de sökte. I en förort till Eskilstuna fick de en tvåa i ett miljonprogramsområde.

-Vi kom från Afrika och tyckte det var jättefint, säger Kerstin.

Efter en termin i Strängnäs fick Kerstin jobb i en B-skola på landet utanför Eskilstuna. Så småningom delade hon och Enar på en lärartjänst och använde resten av tiden till att på olika sätt arbeta för församlingen och missionen.

-Och på somrarna var vi lediga och kunde resa på Europakampanj. Jag tror jag varit på tio stycken.

I samband med dessa tog Kerstin busskort. Det var Enar som puffade för det eftersom det alltid var så svårt att få tag på chaufförer,

-Så jag har kört buss i London, England och på Irland, men jag har aldrig varit anställd som busschaufför, säger Kerstin.

Olssons tyckte att det skulle vara roligt att få plugga tillsammans och vid den här tiden kunde lärare få bidrag om de valde att vidareutbilda sig. Deras utbildning gav dem behörighet att undervisa på mellanstadiet samt i två ämnen på högstadiet. Kerstin har behörighet i fysik och matematik, Enar i kemi och biologi. Det enda ämnet de då kunde läsa gemensamt var geografi, så det valde de. Både fick sina ansökningar beviljade, de hyrde ut lägenheten och ordnade boende i Stockholm. Så kom kallduschen för Kerstin, Enar kom in på Stockholms universitet men inte hon. Det visade sig att 53 personer beviljats bidrag för att gå kursen, men det fanns bara 13 studieplatser, så vilka som skulle få gå lottades fram.

Till Dagen-huset

På sommaren det året hade Kerstin och Enar besökt Island. De hade då fått ett uppdrag från Dagen-husets ungdomsavdelning att skriva fyra artiklar därifrån till söndagsskoletidningen Träff*. När Kerstin skjutsat Enar till universitet första dagen åkte hon vidare för att lämna artiklarna. När hon gjort det sade hennes uppdragsgivare Åke Olofsson att tyckte hon skulle prata med hans chef. Kerstin gjorde det och fick frågan om hon kunde tänka sig att jobba på barn- och ungdomsavdelning en och en halv må-

nad. Dagen därpå började hon och blev kvar i femton år.

Enar å sin sida gick kursen han kommit in på, arbetade åter som lärare och blev sedan informationschef på Slaviska Missionen. När Kerstins chef, Uno Gustin, bytte avdelning kom Enar och blev chef där Kerstin jobbade.

-Så periodvis har vi jobbat väldigt nära varandra, säger Kerstin. Och vi trivs med det. Så har det ju varit lite i Syskonbandet också, periodvis har hela familjen varit engagerad.

Tre döttrar

1993 lämnade Olssons Sverige och for till Tanzania för att jobba med förlagsarbete där. Då hade familjen utökats till fem personer. Äldsta dottern Narola är född i Nagaland i nordöstra Indien 1983 och var drygt ett och ett halvt år när hon kom till Kerstin och Enar. Mellandottern Marlene är född 1987 på Taiwan och var drygt ett halvår när man fick henne. Yngsta dottern Beatrice är född 1990.

-Så på fem år fick vi tre barn, säger Kerstin.

Hon tycker inte det spelar någon roll att hon fått sina barn på olika sätt.

-Det gör ingen skillnad om barnet växer under hjärtat eller i hjärtat när man väntar det, säger Kerstin. Man älskar dem lika mycket, det är mitt barn oavsett hur jag fått det. Inget barn är vilket barn som helst, det är mitt barn, som jag knyter an till. Skillnaden mellan ett adopterat och ett biologiskt barn är att de

Kerstin och Enar utanför BCA:s, den kristna synskadeföreningen i Etiopien, hus tillsammans med ordförande Mindaun och evangelisten Alex.

barn som man adopterar har en historia innan det blivit mitt barn, jag delar det barnet med någon annan. Vi har alltid varit öppna med våra barns bakgrund, det har inte varit något dramatiskt med det. När Narola var liten var hon väldigt stolt över att hon hade tre mammor, en som fött henne, en som tagit hand om henne när hon var liten, och så jag nu.

Teologistudier

1996 kom familjen Olsson tillbaka till Sverige och bosatte sig först i Solna. Kerstin läste grundkursen i teologi på THS*, varefter hon fick en ALU-tjänst och arbetade ett halvår i pingstförsamlingen i Solna. Sen återgick hon till att arbeta som lärare. Enar å sin sida läste en skolläroutbildning och fick sedan jobb som studierektor. Senare fick han arbete som rektor på en kristen friskola i Enköping, så hela familjen flyttade dit 2001. Underlaget för skolan visade sig dock vara för

litet så skolan lades ner, så senare återgick han till att arbeta som speciallärare.

Var kommer då Syskonbandet in i familjen Olssons liv? Egentligen började det med döttrarna. Vid den här tiden hade föreningen en barn-tidning på kassett som gjordes av Majken Östh-Söderlund. Hon kom hem till familjen Olsson för att intervjua Narola om hur det var att vara missionärsbarn och gå på internatskola. När Majken såg Marlene såg hon att hon var synskadad och inbjöd henne till att få Kompass-tidningen och följa med på läger.

-Marlene har ju varit gravt när-synt, men det värsta har vuxit bort, så hon ser mycket bättre nu än hon gjort tidigare, berättar Kerstin. Sen har hon ju även perceptions-störningar, men ett tag stod det i hennes journal på syncentralen att hon hade ett icke korrigerbart synfel. Sen kom hon till en annan syncentral där man struntade i vad det stod och testade och testade och så småningom lyckades man hitta glas som hon fick hjälp av. Idag ser hon väldigt bra, även om hon måste ha specialslipade glas, så ser hon mycket bättre än vi trodde hon någonsin skulle göra.

-Att få kontakt med Syskonbandet och få åka på läger betydde enormt mycket för Marlene, fortsätter Kerstin.

Verksamhetsledare

Genom Marlene var kontakten knuten med familjen Olsson och i slutet av 1990-talet blev Enar Ols-

son invald i Syskonbandets styrelse. 2002 fick Kerstin förfrågan om hon ville börja som verksamhetsledare då Gun Eriksson skulle sluta. Kerstin tackade ja med villkoret att hon inte ville ta hand om ekonomin. Det löstes genom att Gun behöll ekonomiarbetet och Kerstin arbetade 60 procent. Vid den här tiden fanns även Mona-Liz Peterson på kansliet som kanslist och Lenart Kummelbäck som redaktör.

Personalbesättningen har växlat under åren, men Kerstin har jobbat kvar till och med 2009. Under förra året var hon fortfarande anställd, men tjänstledig för att äntligen kunna avsluta sina studier. Nu har hon bara en C-uppsats kvar att skriva, sen är hon klar med sin teologi kandidatexamen. I april ska hon och Enar göra en resa till Etiopien. De ska träffa pingstledningen, representanter från BCA, titta på några projekt och hoppas också få tillfälle att dela Guds ord med dem de möter. För Kerstin är det just detta att få undervisa i Bibeln det som ligger henne allra varmast om hjärtat nu.

-Om jag undervisar för några få eller några hundra spelar ingen roll, bara jag får dela Guds ord och se att Gud rör vid människor, säger hon.

Här uttrycker Kerstin också en tacksamhet över att ha en man som stöttar henne.

-Enar har alltid tyckt att det är viktigt att kvinnor får göra det de känner sig kallade till, säger Kerstin. Han har varit oerhört stödjande på det sättet. Han tycker också att

det är viktigt för tredje världens kvinnor att det kommer kvinnor och delar Guds ord med dem.

Skälet till de senaste årens studier ligger just i att Kerstin vill kunna dela med sig av sin tro till andra.

-Ska jag ända vara utomlands och undervisa på till exempel en bibelskola är det viktigt att ha läst på lite, menar hon. Det ger en större trygghet, att veta vem jag är och vad jag förmedlar. Och om man fått ut så mycket av en utbildning som jag fått så kan man inte låta bli att vilja dela med sig av det!

Text: Kerstin Arnesson

Foto: Enar Olsson

Fotnoter:

Europakampanj: På 1970-talet åkte många svenska ungdomar på evangelisationskampanjer i olika länder i Europa

Dagen-huset: Med start på 1977 hade pingströrelsen ett hus på Stora Essingen i Stockholm där många olika företag inom pingst höll till. Barn- och ungdomsavdelningen producerade framför allt barn- och ungdomsböcker, undervisningsmaterial och söndagsskoltidningar.

Träff: Söndagsskoltidning som utgavs av pingströrelsen.

THS: Teologiska högskolan i Stockholm. När Kerstin gick där var Svenska Missionsförbundet huvudman, idag drivs den av Svenska Missionskyrkan och Svenska Baptistsamfundet gemensamt

Läsvärt

Om godhet

Anna Sonmark i Västerhaninge tipsar om Desmond och Mpho Tutus bok "Om godhet", som hon tycker är mycket läsvärd.

-Den är väldigt fin, enkelt och bra skriven, säger hon. Den handlar verkligen om godhet och varför den förändrar allt. Den är inte svår utan en sådan som alla kan ta till sig.

Anna berättar vidare att biskop Tutu, som är en man som gått genom mycket, skriver på ett trovärdigt sätt om varför han tror. Och att han tror att Gud lagt något gott i varje människa och att godheten därför ska segra.

Vi kan väl tillägga att biskop Tutu skrivit boken tillsammans med sin dotter Mpho Tutu, som för övrigt besökte bokmässan i Göteborg i höstas.

-
- Svar på bibelfrågorna på sidan 5
- 1 Profeterna heter Jesaja, Jeremia, Joel och Jona.
 - 2 Apokryferna eller De deuterokanoniska skrifterna.
 - 3 Ester.
 - 4 Författarna heter Jakob, Petrus, Johannes och Judas.
 - 5 Herren är min herde.

Till sist

Jag tillhör de där som tycker om det som brukar kallas för den grå vardagen, det vill säga de där dagarna när det rullar på och inget särskilt händer. Ibland tänker jag att det är lite av tjuren Ferdinand i mig, ni vet han som är lyckligast när han får sitta på sin äng och lukta på blommorna. Så här års finns det ju i sanningens namn inte så mycket blommor att lukta på, så jag får nöja mig med att glädjas åt krukväxterna och drömma om vår och sommar. Och förbereda lite, jag har sått de första fröna för året och ställt dem på fönsterbrädan. Jag tycker det är så oerhört fascinerande när man ser vilken oändlig livskraft som finns i det lilla, lilla fröet. Tänk så mycket liv det finns i något som inte ser någonting ut.

Jag har en väninna, vars morfar i sin ungdom upplevde att han skulle åka till Brasilien och predika. Han kunde inte portugisiska, men tillsammans med en kamrat med liknande kallelse gav han sig iväg. Jag vet inte hur upplevde sin vardag, men de arbetade hårt, vittnade om Gud och gjorde det de upplevde var rätt. I år firar pingströrel-

sen i Brasilien sitt 100-års jubileum. Medlemsantalet räknas i miljoner, men allt började med att några var villiga att åka dit och predika. När de började sin verksamhet var det inget som såg ut att vara något att räkna med, men precis som det lilla fröet är fullt av livskraft så blev det i Brasilien en andlig väckelserörelse, som ingen kunde ana när de såg de oansenliga unga männen.

Vi vet så lite om vad som ska komma. Jag tänkte på detta då jag intervjuade den numera före detta verksamhetsledaren i Syskonbandet, Kerstin Olsson. Hon är snart klar med sina studier och vet inte riktigt vad som ska hända sen, bara att hon vill tjäna Gud, var på jorden det nu blir. "Det spelar ingen roll om jag får undervisa några få eller flera hundra, bara jag får berättat om Gud", sade hon bland annat när vi talade med varandra om framtiden.

I egen kraft kan vi inte göra någonting, men i Guds kraft kan vi tjäna honom. Det gäller Kerstin och det gäller alla oss andra också.

Vill avsluta med att önska alla läsare Guds frid och en härlig vår!

Kerstin Arnesson

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. Februari 2011.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: David Lindberg Redaktör: Kerstin Arnesson

Telefon, kansli 08-641 30 45, 641 30 95, redaktion 031-702 09 19.

E-post: kansliet@syskonbandet.org eller redaktion@syskonbandet.org

Hemsida: www.syskonbandet.org Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552